SBB – Amiga (1978)

1. Tanzbar
2. Magische Blaue Stunde
3. Hektik
4. 2:10
5. Ouzo
6. Unterbrochene Erotik
7. Kala
8. Tumba
9. Mutraczka
10. Nr. 7
11. I Wonder Why

Bonuses
12. Nervöser Nikolaus
13. Tom Cat
14. Gonitwa
15. Beci
16. Profesor Moog
17. Balon guma
18. Maskarada
19. Podróż
20. Trema
Artyści: Józef Skrzek – vocals, keyboards, percussion Apostolis Antymos – guitar, percussion Jerzy Piotrowski – drums, percussion

Pozycja nr 8 w dorobku SBB – to nagrana w Berlinie Wschodnim płyta zatytułowana po prostu „SBB”; od nazwy firmującej ją wytwórni znana jako „Amiga”. Jest to w prostej linii kontynuacja kasety „Jerzyk”: zbiór krótkich, zwięzłych form instrumentalnych, chwilami zdradzający wyraźną fascynację muzyką funk.

Otwierający całość „Tanzbar” to na dobrą sprawę w prostej linii kontynuacja „Jerzyka”: mocny, funkujący riff klawinetu, ściana syntezatorowego brzmienia. „Magische Blaue Stunde” jest już wyraźnie spokojniejszy, bardziej nastawiony na wielobarwne, syntezatorowe pejzaże. „Hektik” pędzi przed siebie jak rozpędzona maszyna, rytm jest niezwykle dynamiczny, choć w drugiej części pojawia się nieco spokojniejsza wstawka. Podobnie dynamiczny, szybki jest krótki utwór „2:10”, w którym dodatkowo pojawiają się pewne echa fusion, i „Ouzo”. Po przerywniku w postaci melodyjnej piosenki „Unterbrochene Erotik” „Kala” znów przynosi porcję rozpędzonego grania ozdobionego syntezatorowymi popisami. W „Tumbie” pojawiają się wokalizy, co w sumie wypada na plus – bo w pewnym momencie kolejne kompozycje zaczynają być trochę zbyt podobne do siebie, wkrada się monotonia. „Mutraczka” to przede wszystkim popis Antymosa: świetne gitarowe solo kapitalnie niesie ten nieco funkujący utwór. Koniec albumu jest bardziej stonowany: w „Nr. 7” mamy przede wszystkim efektowne, pastelowe malowanie dźwiękiem syntezatorów, „I Wonder Why” to bardzo ładna ballada z dość ekspresyjnym finałem.

Kolejne nagranie z tej samej sesji trafiło na składankę „Hits in Instrumentalfassung” w roku 1978; otwiera ono zestaw nagrań dodatkowych. „Nervoeser Nikolaus” to znów funkujący rytm i obudowane na nim syntezatorowe wariacje. Dalej mamy porcję nagrań dla Polskiego Radia Katowice. Najpierw dwie kompozycje Jerzego Piotrowskiego: „Tom Cat” kontynuuje funkowe poszukiwania zespołu, „Gonitwa” to znów szybka, dynamiczna, trochę kołomyjkowa miniatura. Następnie mamy utwory Apostolisa Antymosa: „Beci” to dowód, że funkowa stylistyka zaraziła również gitarzystę SBB. Napędzany bardzo głębokim, efektownym riffem syntezatorowego basu „Profesor Moog” to z kolei kolejna porcja szybkiego, dynamicznego grania ocierającego się o fusion. Potem pałeczkę przejmuje Józef Skrzek. „Balon guma” to (a teraz coś z zupełnie innej beczki) porcja grania w stylu funk. Z charakterystyczną figurą basową i przycinaną partią gitary. Dla odmiany „Maskarada” to dość żywiołowy rock. Choć i tu można wyłapać charakterystyczny groove. Wszystkie te utwory pochodzą z marca 1976; dokładnie o rok późniejsza jest finałowa „Trema”. W styczniu 1977 zarejestrowano zespołowe nagranie „Podróż”, również utrzymane w funkowej stylistyce. Od całości płyty nieco odstaje „Trema” – to porcja ciężkiego, riffowego rocka z wyeksponowaną gitarą.

Słucha się tej płyty całkiem przyjemnie; co nie zmienia faktu, że mamy tu do czynienia z pozycją w dorobku SBB o znaczeniu drugoplanowym, takim wątkiem pobocznym. Same kompozycje są całkiem udane, trudno mówić tu o jakichś kompozycyjnych wpadkach, ale zebrane razem wywierają wrażenie pewnej monotonii, są trochę zbyt podobne do siebie. Brakuje tutaj jakiejś kompozycji, która szczególnie by się wyróżniała, pociągnęła całą płytę. Nie jest to zła płyta; po prostu, to typowy album tzw. średni. --- Piotr „Strzyż” Strzyżowski, artrock.pl

download (mp3 @256 kbs):

yandex mediafire ulozto bayfiles

back